

Лазар Димитријевић

СТРАНЦИ

А о чему су још желели да говоре Златоперу Изгнаном?

О младој шведској глумици о којој су вечерње новине више пута писале да је флертовала са шведским престолонаследником Густавом Адолфом Млабим, и која се удала 24. септембра 1967. године за италијанског грофа И. Б. у цркви светог Петра у Риму, а затим приредила свечани банкет за пет стотина званица у Гранд хотелу у Стокхолму на врхунцу своје каријере;

о шведском милионеру Т. В. власнику хотела, чија је кћер јединица била куварица по занимању; **о студенту који је осуђен** на двадесет дана затвора условно зато што је из самопослуге украо: 200 грама сланине упаковане у целофан, пакетић саламе, конзерву паштете, један сапун и четкицу за зубе;

о лоповима који су једнога јутра напунили камион скупоченим бундама, пошто су обили радњу у шест сати и петнаест минута, ујутро 15. фебруара 1966. године, на очи присутних грађана (којих се то није тицало), а да нису ухваћени;

О Гунару Петершону који је позвао странца на ручак за Божић;

о тридесетогодишњем Пакистанцу, доктору права, који је радио на пошти сортирајући писма, и који је напустио Шведску због тога што у Стокхолму не постоји муслиманска црква;

о молеру Мирославу Такићу, родом из Смедеревске Паланке који је имао меку душу, плачне и сентименталне очи, лепо поткресану брадицу, који је славио славу Свети Кузман и Дамјан, који никоме зло није мислио (осим газдарици код које је рентовао самачку собу) и који је отпутовао у Бугарску да би се оженио;

о господину М. К. који је постао милионер зато што је изумео паковање млека у папирнатим кесама; **о другом једном шведском милионеру** (о коме су писале новине два дана), коме је дресирани голуб донео анонимно писмо са уценом да ће бити убијен ако не исплати пола милиона шведских круна (и за кога је ангажована полицијска потера и за чију је заштиту и потеру уцењивача био ангажован велики број полицајаца, хеликоптера и заседа, што је шведску државу коштало око стотину хиљада шведских круна у временском периоду од четири дана;

О шведским пијанцима који не желе да преноће у лепо уређеним и модерним хотелима саграђеним за њих (у којима су вазда чисти чаршави, телевизори и купатила — последња реч комфора), већ се вуцају улицама Старог града, од пролазника на улици тражећи круну, цигару и вотку, живећи на терет социјалне помоћи; **о Светлани Барић**, рођеној у селу Добановци која је и поред своје гојазности, маљавих ногу и маљавости испод носа (избегавати рећи кратки разређени брчићи) успела да се уда за добро ситуираног Швеђанина, што многим лепотицама није пошто за руком (прича се да је велики мајстор у справљању добре хране и да уме да сама прави ракију од шљива које купује на пијаци где се налази Концертна кућа, вотку од кромпира и све врсте вина, од јевтиног, већ презрелог воћа);

о студенту, странцу (по имену Драгутин Крнић, рођеном у јесен 1943. године, заштићиван од урока, тиранисан од мајке удове) који је уписао студије само због тога да би могао да седи у истој клупи са Швеђанкама које су имале више школе од велике матуре и којима никада није смео да предложи састанак, али их је свакога дана гладно и сладострасно гледано у времену од осам до дванаест — за време предавања — а свој ужитак настављао у студентском ресторану после предавања;

о госпоњи К. Р. Швеђанки католичке вероисповести, која је отпутовала у Варшаву, у зиму 1961. године да би абортирала (дана 14. фебруара у 16 часова); **о протестантском свештенику** који није знао да му зет сарађује са усташама; **о старцу који је умро** у свом стану и чији је леш открио поштар после недељу дана распадања, пошто је из стана заударало у тренутку када је кроз прозор убацивао рачун за кирију, струју и гас; **о другом старцу који је умро** од инфаркта, петнаест дана седео расхлађен у фотељи, кога нико није посетио иако је имао две удате кћери и сина, студента;

о другом младом човеку Миладину Станимировићу који се родио у провинцијском месту А. са 30.000 становника, који се потуцао код газдарица са чијим је кћерима спавао и плаћао им абортусе, који је, у погодним приликама своје љубавнице нудио — (у стилу велике ус-

луге, али никада дабе и без конкретног интереса) својим пријатељима, тражећи као противуслугу да му дају новац на зајам (који као по правилу никада није враћао) и који би, у таквим и сличним ситуацијама сваку од тих жена, ако затрудне, већ после првих недеља од сазнања за ту немилу вест, — која га је до очајања плашила, — умео да крајње вешто подметне најближем пријатељу, како би он сносно трошкове „чишћења“ (тако је звао абортус), а да они и не посумњају да су упали у клопку; о њему, дакле, пропалом студенту који је сав новац што је добијао од оца пензионера и некада добростојећег домаћина (коме је имовина после рата конфискована) трошио по кафанама чашћавајући жене, који је уобичајавао да сатима, уз љуту и добро мезе, бистри политику, те су га извесни људи почели отворено избегавати (уверени да их таквим поступком провоцира), који је крао иконе из манастира и цркава, иако је тврдио да је побожан, да славу слави, да је узоран хришћанин и православац (само у изузетним тренуцима и под дејством ракије, могао је да призна да је атеиста, да је високоинтелектуални безбожник), и који је, да ствар буде још замршенија, студирао на Вишој школи за спољну трговину, био један од првих који је посетио чувену бубљу пијацу у Трсту још на почетку њене славе и пре него што су цигани са пасошима почели да путују тамо, купујући робу за коју се касније испоставило да је „бофл“ (значи: фалична, чиста превара у трговини: куповане су прве најлон чарапе, упаковане, али се приликом отпаковања констатовало да такве чарапе и немају дно, без пете, дакле); о њему, студенту, који је спавао са тројицом у кревету у студентској соби, који је свог најбољег пријатеља слао у Нови Сад с тим да лаже брата како је тешко болестан, самртно болестан, и како ће извршити самоубиство ако му не пошаље 23.000 ондашњих динара, и тражи двадесет хиљада на зајам које никада нису враћене, који је између осталог, студенткињи Цани успео да загура свој врели уд испод гаћица на степеништу поред самог прозора што гледа на суседно двориште куће у којој је становао, и то само зато што је она, неколико часова пре него што је упознао, била љубавница пензионисаног тридесетдеветогодишњег официра из Кордуна (што је муцао, — неуротичаво мрдао горњом усном) који му је једном приликом запретио да ће га убити као штене, показујући му притом револвер калибра 6,35. О том студенту који је свакога дана обилазио пријатеље (сваком новом познанику узимао беспогрешно прецизно адресу и телефон ако га је овај поседовао) и по свом, већ добро разрађеном, програму, остајао на ручковима и вечерама, савршено спреман да буде вербално малтретиран: да слуша њихове јадиковке и хвалисања — то је он прихватао као неизбежну жртву, као порез који мора да плати на остварени доходак, а који је, и сам, узгред речено, био у стању да

ПРЕВАРА
ПОРТОВА

без икаквог приметног замора интензивно говори више од четрдесетосам сати без престанка, не дајући никоме прилику да дође до речи (ово у случају ако је то хтео) и коме је сеанса говора била најдражеснија страст у животу; о њему (студенту) који је због необуздане потребе за причањем, кафанама, курвама и женама свих категорија и слојева, најпосле, и комбинација како да дође до велике суме новца без ринтања и напрезања — на искључиво отмен и интелектуалан начин (како је уобичајавао да каже) — проћердао најлепшу младост: почео да ћелави, добио боре, постао циник, извежбао се до савршенства у безбизирности према сваком другом бићу око њега, почевши да верује — и у то друге упорно убеђује — да је предодређени геније, супериорна личност одабрана по свим тајним силама више космичке хармоније, и који се, последњих година пре одласка у иностранство, посветио писању прича о мртвацима и гробљима, обилазећи гробља и дружећи се са гробарима и сеоским циганима који су имали смелости (и били лишени сујеверја) да мртвацим откопавају, скидајући са њих прстење, златне зубе и друге затечене вредносне предмете. И на крају, о њему, бившем студенту што је, наштавши се у иностранству, престао да пише приче и студира, почевши своју бриљантну каријеру као: судопера, чистач, лопов накита, препродавац украдених конфекцијских одела из робних кућа, крупије, продавач вискија у забрањеним клубовима, касније сувласник једног клуба који је полиција затворила вршећи рацију, вратар ноћног клуба у који се скупља полусвет велеграда, где на данс долазе курве, наркоманке, пијанци; који се у тучама служио својим, за ту прилику посебно направљеним, прстеном од тврдог метала што је стављао на кажипрст и домали прст, који је седам пута одговарао пред судом за кривично дело теже физичке повреде: једном Швеђанину је избио четири зуба одједном, другоме изврнуо леву лопатицу, трећем избацио из лежишта лумбални пршљен приликом једног беспопштеног окршаја на степеништу. О њему који већ више година станује у згради у којој живе наркомани, изнемоћали пензионери што живе од социјалне помоћи и илегалци који се крију од полиције, немајући дозволу за боравак (односи се на странце) и који је, на крају крајева, свим расположивим лукавством покушао да уђе у партију за време свог борава у Београду, удварајући се друговима из Градског комитета омладине; и који је, ето, проћердао своју младост у Шведској (две његове специјалности на коверти писма које је упућивао пријатељицама у Југославији: Др-К. ација — читај спојено — и Свевиге: читај без с);

о лидеру маоистичке групе у Стокхолму, који се за рекао да ће први успети да погоди јајима новог америчког амбасадора — приликом доласка на стокхолмски аеродром Арланда — а који се због тога доцније кајао, што

му није пошло за руком да буде први; **о песнику С. Ј.** коме је Кронфундемундигхтен дошао у стан да изврши попис ствари (једну кинеску вазу, магнетофон марке „Тандберг“, две столице, један сто и дотрајали кауч купљен на једној лицитацији, а тај се попис ствари извршио тачно у девет и тридесет, петог фебруара 1968. године у улици Рингвеген, а све то због тога што је пореској кући дуговао 8.332 круне на име пореза од издате збирке песама;

о Тодору столару, родом из Параћина, који је био члан радничког савета у предузећу и 1965. године добио отказ због вишка радне снаге; **о Милуну Ивковићу** рођеном у Ђуприји, првоборцу од 1942. године, који је дошао у Шведску 1966. године са женом (трећом по реду, после неуспелог брака са претходне две) који је имао два нервна напада у станичном холу београдске станице (и два у возу на прузи Свилајнац — Београд) и коме су ти напади престали после систематског купања у хладној и лековитој води купатила Бањица у Сокобањи, после двомесечне куре од по пола сата на дан; **о њему**, који је пре времена пензионисан, добивши добру пензију и стан, а кога је снаја — снагом своје доминантне самовоље — приволела да се привремено настани у Шведској, будући да је његов син дипломирао на Електротехничком факултету са просечном оценом 7,50 и био незадовољан ниском платом у предузећу у коме је радио пуних девет месеци;

о учи (родом из Старе Пазове) који је толико дуго и опширно причао да су га људи почели избегавати, све док није стао да позива госте на вечеру, правећи чудно укусне националне специјалитете толико умешно да су ови били спремни да га слушају и до осам ујутру, што значи више од дванаест часова непрекидно;

О Русу који је као спортиста совјетске репрезентације затражио азил и који је нападнут од киднапера (чланова дипломатског кора совјетске амбасаде) поред станица главне полицијске зграде када је излазио из аутомобила улазећи у полицијску зграду, који је успео да побегне двојници киднапера (камере су снимиле сцену у том тренутку и фотографије су изашле на првим страницама свих дневних листова, па је тако идентитет поменутих дипломата откривен), задобивши телесне повреде, **о коме** је новинар главног шведског листа »Dagens Nyheter« писао да је „репрезентативац, плаве косе и очију и да „сасвим личи на Швеђанина“; **о Пољацима** која се удала за седамдесетпетогодишњег старца како би добила дозволу за боравак у Шведској;

О другој једној странкињи, Бугарки, која је ступила у брак са адвокатом М. Д., хомосексуалцем (да би добила дозволу за боравак), кувајући му храну и доводећи му младиће;

о Сузи Јакобсон, рођеној Петершон, неудатој архитектонки, која се и поред свог друштвеног статуса дружи

ПОРБА
ОКТОБРА

са две странкиње (прима их у кућу, излази у биоскоп у њиховом друштву) а није лезбејка, **о младој Стакхолмљанки** са двоје деце ван брака (која је своме југословенском љубавнику предложила да спава са њеном мајком после вечере у вили њене матере), а тај Југословен је Црногорац и умало није убио своју вереницу из Улциња када је сазнао да није невина;

О девојци која је уперила пиштољ на службеника банке у један час и три минута, да би новац дала свом љубавнику и одлежала две године у затвору сасвим задовољна да је могла да га прима у своју постељу сваке суботе и то у затворској згради, која је у апсу научила два племенита заната, прочитала двадесет и осам књига (Достојевског, Ничеа, Симона, Стриндберга, Хомера, Хесеа, Пруста, Ауто-школу издање у Гетеборгу 1967. — Варијације и нови стилови у сексу, Маову књижицу: Културна револуција (малог формата, црвених корица у полувинилу), Оркански висови од Емили Бронте, Криминална техника — курс литературе за студенте правног факултета Универзитета у Лунду, о употреби пилула против зачећа аутора М. Б., броштуру која говори о ставу напе Пија према абортусу и пилулама за контрацепцију, роман последњег нобеловца М. А. и друге књиге);

о човеку из вечерњих новости који је силовао седамнаестогодишњег дечака у парку близу станице метроа Фарста, давши му кожни фудбал на поклон и пакет бомбона фабрике „Марабуј“ из Еребра (које су по квалитету најбоље у Шведској); **о хаузмајстору** (purt vakt — на шведском) који не мрзи странце.

О Д. У. бившем тапкарору из Београда, који је у седмој години живота сазнао да га је мајка оставила непосредно после рођења (као ванбрачно дете, те и данас не зна ко су му родитељи, а све то захваљујући примитивној средини која би указивала прстом на њу), кога је усвојио брачни пар без деце, који је учио занат (и у том периоду успео да прочита две књиге), који је радио у фабрици две године и ту задобио повреду по лицу, који је, још из времена када је био тапкарор продајући биоскопске карте, заволео филм, који је по доласку у Шведску радио годину дана у фабрици оставивши посао, ношен неодољивом жељом да постане филмски режисер, поседујући изузетан дар елоквиције и запажања, динамичну и интелигентну личност (лишену сваке скромности) који је, напустивши фабрику, пустио браду и до рамена дугу косу у жељи да себе увери и у спољашњу снагу своје уметничке личности, који је, између осталог, дошао до властитог закључка да ће у Шведској живети лакше као уметник него као бравар у фабрици (и коме је фабрички посао био тежак), који је у Шведској успео да прочита једну књигу до саме половине (до 231 странице) и који се почео осећати печеним интелектуалцем

(коме је тај епитет годио), похађао курс из кинематографије, удварао се девојкама из Филмског института, редовно посећивао све филмске представе у Филмском институту, који је волео Буњелове и Годарове филмове, који је себе називао „дететом револуције“, који је, како сам каже, купио аутомобил југословенске марке из „чисто патриотских побуда“, — желећи да помогне радничку класу своје земље, а не шведске раднике који, ипак, раде за капиталисте — који је из дубине душе мрзео социјал-демократе и Палмеа, који је продавао левичарске новине и у метроима, који је изграђивао револуционарни бунт у себи и презирао буржоаске малограђане, свима говорио „ти“ тврдећи да је „ви“ чиста буржоаска творевина, који је крао зимске бунде у Војном складишту које су се продавале грађанству, који је с поносом говорио да никада није ни круне дао за храну коју је крао из самопослуга, који је облачио и себе и своју жену од робе коју је крао (а у томе је био прави виртоуз, имајући свој разрађени и већ опробани систем), напомињући да га због тога не гризе савест, јер на тај начин узима од капиталиста, који је исто тако тврдио да је његов став исправан и да он као пролетер има право да живи, а да не ради, који је своју жену наговорио да тражи социјалну помоћ и плаћену кирију за стан и редовну месечну суму за издржавање породице (с обзиром да су имали дете), и, који је два дана покушао да ради као судопера и оставио тај посао, правио ракију од чистог алкохола и додатних екстра-та коју је ноћу продавао по ресторанима где се скупљају југословенски младићи без запослења, лопови, фински пијанци, Арапи, продавци дрога, лаке жене и ноћни свет (који је волео да чита Булатовића), који је пронео глас да је направио један документарни филм (али нема материјалних средстава да плати развијање), спавао са скоро свим курвама из ноћног илегалног клуба чији је власник Југословен са два пасоша, који је, између осталог, радио на црно у току дана перући прозоре за чист новац, без пореза, и који је у Београду отворио фирму (тако је говорио) за прање прозора, путујући из Стакхолма сваке године два пута у Београд и због фирме и куће коју је почео да зида.

о Ули Х. за коју је Мргуд Одић причао да је мирно јела поморанце (Љуштећи их прстом) за време полног сношаја са њим; **о Кристини Голвет**, робеној Хокансон, која је у својој осамнаестој години ушла у брак као *virgo intacta*, а није била болесна, осим што је као девојчица прележала бронхо-пнеумонију;

о Бригит - Ани Ланден, двадесетогодишњој девојци, убеђеном маоисти, која се налазила у групи што је хтела да запали зграду Парламента (ону стару, будући да је новосаграђена зграда парламента од алуминијума) и која је у току демонстрација доживела сладострашће веће од оргазма;

о младом Југословену који се бави проналасцима: да лети на конструисаној крилатој летелици зато што се у Шведској осећа осамљен, што не може да дође до девојке јер је тих и повучен, те је у хроничном статусу сексуалне апсистенције више од шест година (колико борави у Шведској); **о Оси Линд** која је уобразица да је у њеном бићу реинканирано божанство, која припада специјалној религиозној секти, која је путовала у Истамбул, Бејрут, Багдад, Дамаск, била два месеца у Кувајту, водила љубав са три Турчина у Анкари, спавала са глувонемим Грком у једном селу на Пелопонезу (који је био лепо грађен), заљубила се у конобара шефа сале хотела »De lux« и сачувала фотографије у заградају са њим, која је на својим путовањима по Блиском Истоку, Турској, Арапским земљама, Грчкој и целом Средоземљу, спавала са куварима, сељанима, професионалним заводницима, (срећући их у баровима и на плажама), обилазила најпознатије неуропсихијатре и психоаналитичаре) добивши почетну дијагнозу »skisofreja status hronica« (коју ланци називају цепање личности) — а то све само због тога што је њен вереник (Швећанин од главе до пете) оставио у Либану, приликом прве посете, оженивши се једном тамнопутном болничарком која му је изродила петоро деце у року од шест година, и која је после тога, не могавши да заборави свога вереника, и даље показивала филмове са заједничких путовања, својим новим љубавницима дивећи се његовим суптилним рукама, сензибилним прстима, носу, („као да је откинут са римског портрета“) и, у свему узевши, мушким и лепо оформљеним цртама лица, патећи годинама тако, узимајући пилуле могадон пре спавања и доводећи нове љубавнике у свој удобан брачни кревет;

О власници ресторана П. М. К. која је превалила шездесету, поседује љубавника старог двадесет и седам година, рођеног близу Гиблартара, која се, увежбано и са рутином, што је за дивљење, усиљено смеје публици (када пева), гласом који у вишем регистру прелази у тужбалицу и губи се у немоћном уздисају — која је, узгред, купила вилу у отменом делу града и још један ресторан у Шпанији, и чији је син постао марксиста за време својих студија на Универзитету, а која иза себе има велико животно искуство: будући да је била у правом смислу те речи светска жена: пошто јој школа није ишла од руке (ослонила се у сваком случају на снагу свог талента) своју каријеру почела је као статиста, манекен, постала популарна драмска глумица (1929. године), певачица сентименталних балада и шансона, опробала се и у оперети (али јој то није пошло за руком) у жељи за блиставом каријером отишла у Париз, певала у кабареима, познавала Ив Монтана, била барабар (и пила шато) са Морис Шевалијеом, добила бели шешир на поклон од Мишел Морган, јела ракове у друштву за Жан Габеном,

пила чај и возила са специјалним фијакером са земљакињом јој, глумицом, Бергман (која тада још није била крупна звезда — тако кажу), доживела више љубави него што је вина попила, заљубивши се у једног човека кога је истински волела, која је, како каже, — а у то јој треба веровати — била неизлечиви романтичар у симпатикусу Париског боемског живота, а касније се отиснула преко океана, живећи као певачица у Њујорку, Сан Франциску, Бостону, Лос Анђелосу, Буенос Аиресу, — и у Токију је била (тако каже), — добила тропску болест у Хонгконгу и једва остала жива, у Индији се дружила са махараџама и факирима, била на Хавајима, Филипинима, и добила посебну дозволу да, ако хоће, преспава у јапанској соби Постдамског дворца у знак посебне части, која јој је указана приликом њене прве посете 1935. године, и која се вратила у Шведску после завршетка другог светског рата, одржавши концерт популарних мелодија у хумане сврхе за породице пострадалих официра који су изгубили животе на Атлантику приликом потапања шведског брода који је преносио челик за време другог светског рата, и на крају одлучила да, по повратку у своју земљу, оствари свој животни сан: отвори властити ресторан (који је добио наслов „Небулоза“).

или о висококвалификованом **Јоци Парићу** званом „Скела“ који је платио казну од пет стотина шведских круна (преко поштанске уплатнице) зато што је повукао свог рођеног сина за лево уво и ударио му једну благу шљагу) пола у љутњи пола из милоште, који није био ни млађи ни старији од осам година, и који је васпитачици у деџима јаслицама рекао да га је тата јутрос повукао за уво и мало „дрмнуо“; и о „поети“ **П. С. Р. Пајићу** званом **Кутњак** (уметнички псеудоним) који је у Шведску дошао без дозволе за боравак и рад — као класичан југословенски туриста у лето, 23. августа 1971. године, који је од завршених школа имао матуру и био, каже, на пијанкама са песником Слободаном Марковићем и Браном Петровићем званом Пајсије (а био је, вели, са свима у друштву осим са **Ивом Андрићем**, јер му се он као писац једноставно не свиђа) и који је, између осталог, тврдио да се налазио у хотелској соби, спавајући на поду пијан, у тренутку када се песник **Б. обесио** о радијатор, чувши да је добио награду за своје књижевно дело;

Говорили су о **Добросаву Михићу** — званом **Жућа**, који је као студент прве године Ветеринарског факултета побегао од куће, који је за монденског „боја“ важио још у време када је **Хрушчов** посетио Ново гробље у Београду и напао југословенско апстрактно сликарство, о **Жући** са **Теразија** који је свакога дана у подне испијао свој коњак са киселом водом у друштву жена (нарочито једне која је студирала историју уметности и чији је та био министар у влади после 1946. године, као и других

лепотица са архитектуре и Академије за примењену уметност), који је живео неколико година у Паризу дружећи се са отменим светом и подземљем, који је допутовао у Шведску у јесен 1963. године (и то преко Трелеборга, као турист са хиљадудвестотине франака у џепу), и убрзо се спањао са лепушкастом удовицом педесетих година, имућном, која га је издржавала (у то време је то још и било могуће, јер није било толико странаца у Шведској као сада) и коју је, он, Жућа са Теразија, покушао да убије у подруму њене виле (у којој је, као што је познато он становао и уживао сва добра, осим што је морао да са госпођом спава, бар једном недељно) и то једном алатком која личи на секиру (чему је заправо служила та алатка не зна се поуздано), а која је била од најквалитетнијег шведског челика (Швеђани, они који су склони убиству, нису се служили таквом направом приликом извршења злочина), и, будући да је жртва пуким случајем остала жива (била је само мало рањена — у подрум је ушао баштован), доспео у затвор ван Стокхолма (и то у најгоре време када у затворима није било телевизора и дозволе да се спава са „вереницом“) — онај најзлогласнији, о коме се говорило да има зидове од олова — из кога је успео да побегне, и гоњен полицијском потером доспе у Француску, где се уписао у Легију странаца, прошавши тако многа места на афричком континенту, борећи се у прашумама под најтежим условима и изложен невиђеним опасностима, добивши опасну болест це-це, три уједа змије, избегавши ујед једног шкорпиона што му се беше увукао у шатор, под саму постељу, и који је, на крају, био услед непослушности кажњен и жив закопан у врелом песку пустиње;

о архитекти Анти Маровићу, старом 35 година, који је свечано пошао у Рим да се венча са својом вереницом госпођицом Маријан Стаином Линд — по занимању секретарицом вишег службеника Свенска Ханделс Банкен, кћерком директора фабрике металне индустрије у Линдчепингу и мајке Бригит, рођене Старк — у цркви Сан Игњацио (а било је двоумљења да венчање буде обављено у цркви Светог Петра, или Сант Констанца) и која се за време свечаног обреда венчања у цркви загледала у младог Италијана, заљубивши се на први поглед у њ и оставши у Риму да са њим доживи једномесечну љубавну романсу у његовом наручју и о његовом трошку, напустивши тако господина Анту Марковића и пре него што су изашли из цркве; **о младом Југословену П. А.** који је киднаповоао свога сина, пошто је претходно уперео пиштољ на своју бившу жену у време док се налазила на радном месту у болници, и који је два дана и две ноћи успео да не задрема, држећи уперен револвер у леђа своје бивше жене, која му је ускраћивала да види свога сина, кријући га у кући својих родитеља), који је успео да натера нао-

ружане полицијске комесаре да убу у кола и возе на путу ка Трелсборгу (граница Шведске и Данске) и са њима, у истом аутомобилу, буде цело време, кога су преко двадест полицијских аутомобила пратили на путу Стокхолм — Оребро — Трелебург, — у стопу, који за цело то време није јео, пратио жену с упереним револвером у тренутку док обавља нужду, о коме су новине писале пуна два дана на првим страницама (и још недељу дана после тога) о коме су расправљале амбасаде, парламент, судије, адвокати, социолози, министри унутрашњих послова, министар правосуђа, о коме се међу странцима и Швеђанима дискутовало више него када је Армстронг крочио први пут на Месец, због кога је шведска полиција издала налог капетану трајекта да му забрани улаз на брод са киднапованим сином, кога су свим срцем и с једом мрзеле шведске самосталне мајке којима нису потребни мужеви и очеви њихове деце (självständig: самосталан), коме су се дивили Италијани, Шпанци, Југословени, Немци, Арапи, Турци, Грци и остали странци који су са Швеђанкама имали децу и које су младе шведске мајке одбациле од себе (па према томе и од деце) и сви они који су само два пута месечно — или ни једанпут — имали право да виде своју децу, кога су из дубине душе осуђивали хуманисти, службеници органа старатељства за малолетну децу, психолози, медицинске сестре, старији свет ненавикнут на такве примере отимачине, маонисти, авангардисти и поборници слободног секса, присталице укидања породице и брака као друштвене институције, уживаоци групног секса, студенкиње Института за социологију, Више педагошке школе и друштвених наука, коме су се од срца смејале проститутке запослене у Масаж институтима и Секс-клубовима, коме су се смејали хомосексуалци и бисексуалци, инострани и домаћи обичаји и лопови (осим југословенских, којима је његова храброст импоновала), о коме су, дакле, сви говорили, док је једино Друштво за заштиту и негу животиња било (уздржано у коментарима) равнодушно;

ПОРБА
ОКТОБРА

о госпођици Елизабет Свенсон—Стиг, секретарици музичке школе, која је својој пријатељици помогла на тај начин саветовавши јој да своје психосоматске сметње отклони на тај начин што ће спавати са црнцем (att gröva — од глагола: пробати); о **Маргарети, рођеној Химлер**, која је своме мужу остала верна и после саобраћајне несреће када му је ампутирана лева нога; о **Берти З.** која није пријавила полицији Црногорца Мргуда П. иако је овај тукао у њеном стану; о **другом једном Црногорцу** кога је полиција одвела у судницу зато што је ишама-рао своју жену, затекавши је у кревету са једним дугокосим Шведом; о **шефу полиције из провинцијског места Н.** који је од двојице Југословена куповао шљивовицу, по знатно нижој цени, а овни момци су је производили сами

од јевтиног воћа (газдарица их је открила када је отворила орман), зарадивши више десетина хиљада круна за кратко време, и, што је најчудније, успевши да у последњим минутима побегну из Шведске авионом; **о Италијану из Торина** који је оженио Швећанку из Густавсберга и који су срећни у браку и поред тога што његова мајка живи са њима у истом стану и говори шведски; **о раднику из Ниша** који држи три кућне помоћнице које је довео из околних села и који је ожењен плувонемом и богатом девојком са којом има петоро деце;

ПОВЕЉА
ОКТОБРА

о господину Б. Г. Словенцу по народности, шведског држављанства, који се у друштву представио као доцент (то је било уистину тачно) и није слагао; **о господину У. К.**, марксиста, који се више од годину дана трудио да купи стан у монденском делу Старог града, и који је, преко веза, најзад купио стан сума исплаћена испод стола остаје у тајности) у згради из шеснаестог века (кућа је зидана 1583. године), реновирана и модерно преуређена, са месечном киријом од хиљаду шест стотина шведских круна, и племићким амблемом на улазним вратима: зашто би коме бола очи слика Карла Маркса на зиду великог салона, у његовом стану?

Говорили су и **о тридесетогодишњој жени** (странкињи, јужноевропског пасоша), по имену **И. К.** (иницијали су остали у сећању с обзиром да се у дневној штампи не ставља пуно име и презиме у случајевима као што је био са госпођом **И. К.**, — тек доцније је објављено њено пуно име и презиме са фотографијом без црне траке преко лица), која је по поруџбини родила седморо деце, а шесто је умрло приликом порођаја, узимајући тако унапред новац од сентименталних и увевљених парова, и то по петнаест хиљада круна за свако рођено дете, без обзира да ли је женско или мушко, а не могавши да предвиди да ће осмо дете умрети за време порођаја, те да ће, стицајем крајње малерозних по њу околности, њена работа бити откривена а већ уложени новац у изградњу властите виле поред мора (која је израсла поред саме Јадранске обале, просто обгрљена миришљавим тропским биљем и растињем) бити само доказ више који је терети;

И о њему, Златоперу Изгнаном, знали су и имали дакако понешто да кажу и изнесу — као што је зубни лекар са приватном ординацијом у најстрожем центру града Стокхолма за Изгнаног уосталом и рекао, додуше у његовом одсуству, да је „генијалан, али, ето, недовољно паметан“!